SVENSKA CANADA TIDNINGEN

SWEDISH WEEKLY

F. M. DAHL, Managing Editor.

Printed and published every Thursday by the CANADA WEEKLY PRINTING CO., Ltd., a joint stock company, incorporated under the Laws of Manitoba, at the office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Manitoba.

TELEPHONE 29 611

I Canada:	I U.S.A. och Sverige:
Helt år i försk. $2.00.	Helt år i försk. $3.00.
Halvt år i försk. $1.50.	Halvt år i försk. $2.50.
4 månader i försk. $1.00.	4 månader i försk. $1.50.

Enligt Canadas lag, är ni ansvarig för betalningen av en tidning för hela den tid ni mottager denssamma från postkontoret, antingen ni själv är prenumerant eller ni mottager den i någon annans namn. De eder prenumerationstid är utlupen måste ni underrätta utgivaren samt vägra att längre mottaga tidningen från postkontoret för att bli befriad fri från efterkrav för vidare sändning. Om ni byter om bostad och ej underrätter utgivaren därom, vadan tidningen forfarande sändes till den gamla adressen, så är ni skyldig ertfarande betala för den samma (fall personen, som mottager den icke gör det.

Icke beställda bidrag till tidningen, som ej kunna användas, återsändas ej, såvida ej porto medfoljer.

Adressförändringar:— De av våra prenumeranter, som avflyttat till annan ort, ombedjas vänligen, att till oss uppgiva namn på såväl sin gamla poststation som den nya, emedan vi i annat fall äro urståndsatta att sända tidningen.

Betalning:— De av prenumeranterna, som insända betalningen per post, ombedjas att göra det genom "money-order", express order" eller i registrerat bref. Privata "checks" måste åtföljas av 15 cents för "exchange". Kvitto erhålles genom ändring av datum på adressremsan å tidningen.

Prenumerationspriset måste erläggas i förskott. Tidningen tillsänden prenumeranten, tills den är uppsagd och betalning efter $2.00 per år måste erläggas för skuld. Alla brev och forsändelser adresseras alltid till

SWEDISH CANADA WEEKLY,
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Till tidningen insända "Fria Ords"-bidrag och polemiska inlägg betraktas som tidningens egendom.

ANNONSPRISER

på begäran. Efterfrågningar (3 ggr.) $1.50. Dödsannons med ram och kors ej overstigande 3 tum $1.50. Forlovningsannonser, omskas, ledige platser m.m. 75c. per gang for utrymme icke overstigande 1 tum. Om fattande kyrkomotser och meddelanden om kretsmoten, speciella missionsmoten, arsmoten o. dyl. 75 cents per tum. Dylik annonsering infores endast mot forut insand likvid.

SVENSKA CANADA TIDNINGEN.
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Torsdagen den 31 juli 1930.

VALRESULTATET.

Efter den kanske mest spännande valstrid, som någonsin utkämpats i Canada, har det konservativa partiet besegrat regeringen och med all sannolikhet kommer mr. R. B. Bennett att bilda den nya regeringen, när premiärminister King finner tiden lämplig att inlämna sin och sina kollegors resignationsansökan till generalguvernören.

Vad effekt valutgången kommer att hava är ännu för tidigt att uttala sig om, men så mycket torde man med visshet kunna förespå att England icke kommer att hälsa resultatet med större förtjusning. Bland Västerns farmare kan resultat, heller icke hälsas med tillfredställelse och det skulle icke förfåna oss, om vi inom en snar framtid och för så vitt den Bennettska regimen skulle förändra den dunningska budgetens karaktär, vetepriserna komma att gå ned till omkring 50 a 75 cents per bushel.

Men folket har haft sin fria vilja och än en gång kan man ytterligare finna bevis på vad "bluff" och "hot air talk" kan åstadkomma.

Orsaken till omvälvningen är icke så svår att finna. Tiderna i Canada av idag äro långt ifrån de bästa. Med detta för ögonen ha de konservativa valltalarna gått omkring bland valmännen och framlagt följande argument: "Vi hava de sämsta tider Canada någonsin genomlevat. Det kan icke bliva sämre. Giv oss en chanse och vi skola visa Eder att en konservativ regering kan skapa välstånd och att konservativa åskådningar i politiskt hänseende äro de enda som kunna rädda Canada ur dess nödläge."

Därmed har också de konservativa givit den nu slagna regeringen skulden för de dåliga tiderna och därmed också förklarat att det är en regeringssak att skapa goda tider. Nu äro de vid makten och nu fordrar Canadas folk av dem att leva upp till sina löften och skapa det länge efterlängtade välståndet.

Vidare utlovade mr. Bennett att omedelbart sammankalla parlamentet och skapa bot för arbetslösheten. Vi hoppas att han icke glömmer detta när han blivit installerad å sin post i Ottawa.

Vi böra heller icke glömma bort mr. Bennetts löften att använda omkring en biljon dollars på offentliga arbeten, skapandet av nya industrier, uppodlandet av landet, bättra arbetsförhållanden och så vidare. Detta var kanske ett av de viktigaste löftena under kampanjens lopp. Och det blir nu oppositionspartiets skyldighet att se till att dessa löften icke tara bliva tomt prat.

Så böra vi heller icke glömma bort att mr. Bennett lovat "spränga" väg för Canadas exportindustri. Sprängämnet fick han till skänks vid valet av landets röstberättigade. Nu få vi vänta på knallen, med den förhoppningen att bössan icke blivit bakladdad.

Canadas folk kommer att följa den kommande konservativa regeringens verksamhet med spänt intresse och har rätt att fordra att de löften som givits vid de många valtalen också komma att infrias till fullo. I annat fall kommer folket att stämpla mr. Bennett och hans anhängare som de värsta bluffmakare världen någonsin skådat. Men med vetskap om att folk i allmänhet gärna vilja bedragas, skulle det icke förvåna oss om det ganska snart skulle visa sig att de konservativa återkomma att visa sig hava missbrukat allmänhetens förtroende och brustit i de förväntningar valmannakåren ställt på dem.

LÖFTEN OCH DERAS UPPFYLLANDE.

Med en så övertygande majoritet i parlamentet bör Hon. R. B. Bennett och det konservativa partiet ha ett ypperligt tillfälle att uppfylla alla de löften, som tidigare givits av desamma. Man behöver sålunda inte hysa någon som helst ängslan för arbetslöshet varken här i Winnipeg eller annorstädes under den kommande vintern. Man har försäkrat oss, att det icke funnes några som helst skäl för arbetslöshet här i landet, och att detta problem skulle kunna lösas på några få veckors tid. Det finnes emellertid stora möjligheter, att det konservativa partiet kommer att upptäcka, att det finnes ett municipalt och provinsiellt ansvar såväl som ett federalt, vad beträffar denna viktiga fråga. Men antingen kommer arbetslösheten att bannlysas eller också kommer det att fortfara såsom förut och ett alltjämt lika stort antal arbetslösa män komma att stå som en tvet anklagelse och maning för partiet att hålla vad det lovat.

En annan mycket viktig fråga gäller löftena att skydda konsumenten mot ökade levnadskostnader, vilka kunna uppstå genom en höjning av tullarna. Beträffande tullfrågan och partiets ställning till ovan angivna problem hade man denna uppe för behandling vid den stora konferens, som hölls här i Winnipeg 1927, varvid man bland annat anförde följande:

"Skulle tullkommissionen finna, att man på ojust sätt dragit fördel av tullförhöjningar, bör kommissionen härom göra anmälan till regeringen i och för reducering eller avskaffande av tullen eller påförande av annan speciell accis på de produkter, å vilka man dragit ovan angivna fördel. Alla rapporter motiveringar och andra därmed sammanhängande papper böra desslikes ingivas till regeringen att av denna vidare befordras till parlamentet."

Mr. Bennett preciserade emellertid icke dessa uppgifter så tydligt och noga i sina valtal, men han avgav överallt samma starka löften i de mest positiva former att Canadas folk skulle komma att skyddas för varje höjning i priserna som möjligen kunde bliva en följd av höjda tullar. I sitt tal i Winnipeg den 9 juni uttrade mr. Bennett bl. a.

"Det är det konservativa partiets plikt att tillse, att våra tullar kunna brukas till samma fördel och fromma för såväl konsument som producent. Tullar under ordentlig kontroll kunna tillförsäkra våra producenter en marknad och internationell konkurrens inverkar på priserna. Om någon producent pålägger en onödig och betungande extra avgift, skall jag göra mitt bästa för att sätta stopp därför.

Rationellt utnyttjande av principerna för beskyddandet av landets industri komma icke att tillåta någon producent att draga fördel av tullarna i detta hänseende, och en regering vars chef jag är, skall städse vidtaga åtgärder för förhindrande därav eller också falla."

Mr. Bennett har nu det stora tillfället att omsätta dessa principer i praktiken och konsumenterna i landet komma att med odelat intresse följa de åtgärder, han vidtager för uppfyllande av sina löften. Om tullarna höjas på automobiler, farmredskap och maskiner skola priserna icke dess mindre bli desamma. Om tullen på ylle och silke höjes skola konsumenterna icke komma att få betala mera härför. Den konservative ledaren har givit detta löfte från kust till kust. Det tillhör en viktig del av hans tullprogram och man har all rätt att vänta att han kommer att uppfylla detsamma. Det återstår endast att se, hur systemet kommer att verka inför alla de metoder, som tvivelsutan komma att utnyttjas från vissa skydda intressen, när det gäller tillvaratagandet av bästa möjliga fördelar och vinst av dessa höjda tullar.

KRING NORRLANDSSÅNGEN.

I Västerbottens - Kuriren lästes för någon tid sedan en märklig artikel under ovanstående rubrik. Den är författad av signaturen I. Å. och berör och innehåller så många tänkvärda sanningar, att den kunde vara av intresse också för våra läsare, varför vi taga oss friheten här återgiva densamma.

Artikeln behandlar ju förnämligast Norrlandssången, men det är lätt att förstå, att vad däri säges gott kan äga anpassning och tillämpning också på sången i allmänhet. Som sångarnationen par preference ha vi vissa traditioner att bevara, viss ära att försvara, och det skadar inte, att vi en och annan gång betänka, vad sången betyder för vårt samhälls- och umgängesliv, för befordrande av ädlare och bättre känslor.

I. Å. har ordet:

Ett litet konsertprogram har kommit mig i händer. Gamla för mig välkända kära saker. De åttio milen, som skiljer mig från ort och ställe, där sångerna skola sjungas, krympa samman till intet. Mina tankar gå sökande kring i de norrländska bygderna. De gå tillbaka till barndomens tidigaste dagar. De följa mig fram år för år — sångardagar, sångarfärder — i övningarna, högtiderna. Det sjunger genom alla dessa år.

Hur ofta har ej sedan under årens virrvarr och intryck och händelser strofer ur dessa enkla sånger stigit upp ur minnets gömslen — som en kärlfin stråle livssaft — vildmarkfrisk och — livsbejakande. Det har betytt ett nytt grepp om livets inneboende skönhet och härlighet. Ett enkelt litet tonfall ur en enkel gammal sång har för ett ögonblick slitit det dammigt gråa täcknet av tvivel — sprängt vardagskampens bergadörr och blottat en hemlig frisk källa i tillvarons dolda marker. Detta är min personliga upplevelse av norrlandssången.

Det är inte meningen att här komma med någon sentimental oration över norrlandssången. Jag vill endast tacksamt konstatera några enkla fakta — speciellt rörande manskörsången i Norrland. Jag tror, att man vågar påstå, att de många manskörerna i Norrland inte föra någon för världen lysande tillvaro. Den förståelse kören i allmänhet går av publikum är inte överdrivet stor. Den är en inhemsk vara — prisbillig och därför utan större myntvärde — lättnåelig och tjänstaktig och därför mindre eftersträvansvärd. Ett självklart nummer att räkna med. I bästa fall betraktas kören som ett naturligt gott, som man är i besittning av och därför inte reflekterar över. Så mycket märkligare fortleva dessa körer, växa nya upp.

Det är något av livets under, att detta sker i en tid, när det mänskliga strävandet från vaggan till graven inriktas på att omsättas i räntor och bankkonton. Att det med andra ord finns män, som leva för en idé — utan tanke på materiell vinst — och fortleva som samma idés tjänare obetingade av motgångarna och svårigheterna. Obetingade av frånvaron av populacen!

Jag ser dem för mitt inre — en krets av drömmare och fåvitska män. De ha nått utanför materialismens rämärken, lockade kanske av en förflugen visa ur ett sorglöst sångarbröst, av ett enkelt omkväde eller ett gåtfullt ord. Väckta kanske av värmen i ett tonfall eller förnummit dragningskraften av sångarglädjen inom ett sjungande brödralag. Många av dem höra eller kanske hörde hemma i denna krassa miljö för vilken allt icke-förvärvsarbete är en dårskap där vilan betyder sömn, och hälg är söndag rätt och slätt. En miljö, där kyrkan är sömnmedel och kärleken animalisk, där färg och ton och skönhetsträngtan äro ovidkommande och okända begrepp. Där har undret skett. En gnista har slagit över.

Sången av samlivet sångarbröder emellan har en underbar förmåga att göra levande, att riva ner och bygga upp. Dunkla aningar, djupt begravda tankefrön få genom sångens makt kraft att stiga fram. Glädjen kläder sig i en visa, aningen finner en strof för sig, och det bundna och fängna finner plötsligt ett lågt famlande i mörker uttryck och form. Hur många sanningar och hur mycket av livet har ej uppenbarats för dessa sångare, illiterater ofta, hjälpt dem fram till uttryck och liv, som befruktat det bästa inom dem.

Jag talar om dessa enklå sammanslutningar och deras betydelse för sångarna själva, då jag anser, att de själva just ha den största välsignelsen av dem — större kanske än de i sin anspråkslöshet tro.

Att sångarsammanslutningar ha en stor uppgift — jag är frestad säga mission — att fylla också utåt är utom allt tvivel. Av konserternas föga uppmuntrande tillslutning skulle man inte tro det. Men just därför, menar jag, är körens liv och verksamhet en levande predikan om detta ofattbara något, som vi kalla skönhet och godhet, som ej mätes eller väges med materiella mått och därför hos ha många nutidsmänniskor ej får plats som realitet i det levande livet.

Jag känner norrlandssångarnas svårigheter. Arbetet, de långa avstånden och mycket annat. Jag känner också deras brister. Men jag vet, att de själva äro de första att erkänna dem. Det gör en varm om hjärtat att finna, att de hos svårigheterna finna en glädje i att gå kvar i denna det godas och sköna skola. Att de sträva tålmodigt och icke låta sig nedsläs.

Deras sång är kanske en lek för lekens egen skull utan tendentiös mening och mål, och det som näs, ser kanske inte alltid ut att gro. Dock är mycket i släkt med det liv, som leves i naturens egen dolda värld. Samma tysta fina process genom dunkel och mull till ljus och liv. Och som pyrolan ödmjukt fullbordar sitt liv för livets egen skull, så skall norrlandssången blomma och dofta och glädja alla dem, som hitta vägen till den.

Det är allt en konstig höna de, sa tuppen om kaffekitteln.

*

Smickra en människa om ni önskar att hon skall ha oinskränkt förtroende för er omdömesförmåga.

*

Läraren har förklarat begreppet inbördeskrig och frågar:

— Vad kallas det alltså, då invånarna i samma land bekämpa varandra.

Lärjungen: Allmänna val, magistern.

*

Man säger hon om en skuta, därför att hon, liksom kvinnan, inte kan styra sig själv utan måste tagas på släp, föras i hamn och bindas med en ring.

SANDVIKENS SÅGAR — C. O. ÖBERGS FILAR

"FISH & HOOK" MARKET
på sågar från
SANDVIKENS JÄRNVERKS AKTIEBOLAG.
SANDVIKEN, SVERIGE.
är bästa garanti för högsta kvalitet, erkänd över hela världen.

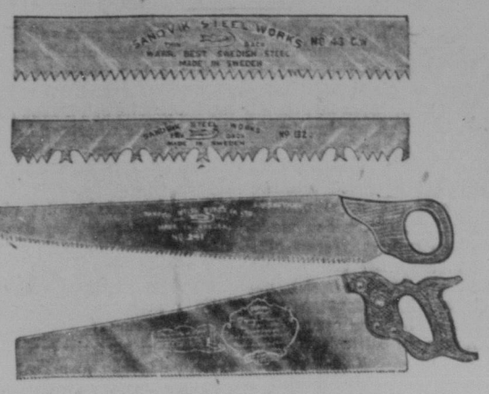

Öbergs Filar — de bästa.

Sandvikens nya ställbara båge no. 25

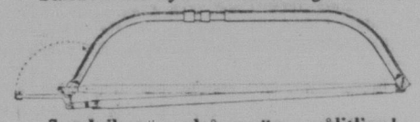

Sandvikens vedsågar äro pålitliga!

Det fina kallvalsade stålet, precisionsarbetet och den nya skarpfilningen äro oöverträffade i marknaden.

Alla äkta "Fish & Hook"-märkta sågar hava extra tunn rygg och äro noggrant avbalancerade.

VI FÖRA ALLA STANDARD- OCH SPECIALTYPER AV SÅGAR, FILAR OCH SÅGVERKTYG.

Begär dessa fabrikat hos Eder handlande eller skriv för närmare upplysningar direkt till:

SANDVIK CANADIAN LIMITED
410 ST. NICHOLAS ST., MONTREAL, P. Q.

Utan Ankargrund.

Amiralen höll på att examinera en av de unga sjökadetterna.

— Antag att ni hade befäl över det fartyget, unge man, och att ni sakta stävade uppför Ganges. Då får ni ett trådlöst telegram, att en cyklon brutit ut på havet — vad gör ni då?

— Jag skulle kasta ankar, amiral, stammade den unge mannen något förvirrad.

— Antag, att ni en halvtimme senare får ett nytt telegram, att cyklonen är över Kalkutta. Vad gör ni då?

— Jag.. jag skulle kasta ett nytt ankare, amiral.

Amiralen såg långt ifrån belåten ut.

— Men om cyklonen vore tio gånger värre än ni någonsin tänkt er.

— Jag.. jag skulle kasta ett nytt ankare, stämmade ynglingen med ångestsvetten i pannan.

— Men om cyklonen vore tio gånger starkare ändå? Vad gjorde ni då?

Ynglingen gjorde en förtvivlad ansträngning att finna ett rätt svar. Till slut viskade han med döende röst:— Jag skulle kasta ett nytt ankare.

— Men för tusan, var får ni alla ankare ifrån? ropade amiralen.

— Och var tusan får ni alla cykloner ifrån? ropade kadetten i full förtvivlan.

Lutherutställning i Dresden.

Med anledning av 400-årsminnet av Augsburgska trosbekännelsens tillkomst har sachsiska kulturministeriet tagit initiativet till en utställning "Luther och reformationen", som öppnats den 21 juni i Historiska museet. I utställningen deltaga de statliga och de kommunala museerna, biblioteken, tyska riksarkivet, tavelgalleriet och kopparstickskabinettet. Tavelgalleriet utställer porträtt av reformationens huvudpersoner och Adriano Florentinos berömda byst av kurfursten Fredrik den vise. Kopparstickskabinettet, myntkabinettet och Städtisches Museum bidraga med från reformationstiden härstammande kopparstick, mynt, medaljer, minnesföremål, avlatsbrev m. m. Ett särskilt värdefullt utställningsföremål blir den mot Luther utfärdade bannbullan, som ställes till förfogande av riksarkivet.

Bland indianer i Norra Manitoba.

För S. C. T. av Erland Wass.

I förra numret av S. C. T. införde vi inledningen till mr. Wass' intressanta skildring av livet bland indianerna i Norra Manitoba. Här följer fortsättningen.

Vinterkojan består av stockar korsade och tappade i hörnen. Den bygges från 6—8 fot hög, 14—16 lång och omkring 12 fot bred. Taket är nästan platt, någon gång en fot högre i den ena ändan än i den andra. I mitten är ett hål för utsläppande av röken och dagsljusets skull. Någon gång kan man få se en uthuggning i en av väggarna. Denna är då vanligen förspikad med något slags tunnt glas. Spiseln är ytterst enkel och är för det mesta intet annat än en enkel camp-spis. Eldhärden är öppen.

För tätning av väggarna använder man mossa eller någon gång lera. På taket läges ris och mossa till en fots tjocklek. Dörren är låg och framför densamma hänger man oftast ett litet skynke för att hålla vinden ute. På golvet eller rättare marken lägger man granris. En sådan vinterboning bebos av indianerna från slutet av november till mitten av april, då tövädret vanligen kommer. Då flyttar man ut och sätter upp tälten igen. Man bildar ett slags lägr, med en gemensam eldhärd i mitten. Denna eldhärd användes sedan av alla till lägret hörande indianer och tälten arrangeras så att öppningen blir inåt.

Lägret slås oftast på någon därför tjänlig plats, där vårfiske och "tranping" kan vara lönande. Indianerna ha ju lättare än andra folk att flytta, ty man äger ju inte något möbelmang. Bäddar, bord och stolar existera inte. En liten låda, som medtages på färderna för förvaring av den enkla koten, några kittlar, täcken och fällar, utgör i allmänhet enda utrustningen och husgerådet. Man använder stearinljus för belysningen, när sådana kunna erhållas. Mycket sällan ser man en lampa. De äro ju omtåligare att transportera och oljan kostar 5—7 dollars per gallon, så den betraktas ju i allmänhet som en lyxartikel här uppe.

Dessa vinterhus och sommarläger (tibes) bebos i allmänhet av 3 till 5 familjer. Då de äro ganska barnrika blir det att packa sig samman som sillar. Man äter, sover och utför alla arbeten på golvet.

Vid tiden mellan 1 och 15 juni anses i allmänhet den egentliga jaktsäsongen vara över, och så anträder man återresan till "reserven". Isen är nu borta, och färden går i kanoter.

Det finnes inga vägar här uppe. Landet är icke kartlagt med undantag för några få av de största och viktigaste platserna. Ofta färdas vi över sjöar 20—30 miles långa, som ännu ep finnas uppgivna på kartan. Om somrarna går färden i kanoter och på vintern med hundspann, som draga en tobogga. Landet är rikt på sjöar och floder, och man håller sig så mycket som möjligt till dessa. Emellanåt måste man emellertid färdas över någon landremsa. Sommartid måste man sålunda bära alla sakerna och även kanoterna över dessa landremsor. Ibland äro dessa milslånga och i mycket dålig terräng. Det händer ibland att man sjunker ned ända till midjan i träsket. Det är hårt och påkostande arbete att göra dessa vandringar, då man förutom alla andra strapatser också har att kämpa med millioner myggor och andra insekter.

Indianerna låta sig emellertid icke bekomma av detta yrke. En mans packning är omkring 200 pund och bäres i en lång läderrem s. k. packstrap. Mitten av remmen ligger över mannens panna, och de båda ändarna gå runt omkring packen. Färden från Norway House till Island Lake, där jag försnämligast vistats är omkring 200 miles lång med 35 dylika vandringar. Men 1000 punds last tager resan 6—7 dagar i anspråk. Indianerna transportera varorna för pälshandlarna och de tvenne missionärer, som här ha sin verksamhet till ett pris av 15 dollars per 100 pund. Det blir naturligtvis därför dyra priser på allting här uppe. Priset på en hundrapundssäck mjöl är 30 dollars, 1 pund te 1.50, flott 1 dollar, socker 75 cents per pund, salt 50c, och allt annat i proportion härtill. Endast de yngre och kraftigare männen kunna utföra detta hårda arbete och därigenom skaffa sig litet extrainkomst, då pälsdjuren under de senaste åren varit ganska få. Det är svårt för folket att tillgodose sina behov av de varor, som införas av "traders". Indianerna ha nu fått för sig, att det inte går att skaffa sig något av dessa artiklar, med mindre än man begagnar sig av krediten, och detta syster har naturligtvis ytterligare utvecklats därför att "traders" konkurrera så skarpt med varandra. Det finnes somliga av dessa, som ha sina böcker fulla med obetalta skulder. Yrket lönar sig föga numera.

Indianerna äro emellertid först och främst hänvisade till naturens resurser för sitt uppehälle. Av fisksorterna är det förnämligast s. k. whitefish, trauts, soccers, pickerell o. a. som förtäras. En del av dessa sorter äro mindre tilltalande, men måste användas när man icke kan fånga nog av de bättre sorterna. Någon gång dödar man en älg eller ett rådjur, men det finnes nu endast ett ringa fåtal av dessa djur kvar häruppe. Kaniner är det däremot så mycket mera gott om och dessa fångas mest av kvinnorna, som sätta ut snaror. Långa tider kunna ibland förflyta då man endast är hänvisad till att leva av fiskan.

Försök ha gjorts att försöka intressera indianerna för odlande av jorden. Jordmånen är god för potatis och andra grönsaker och t. o. m. tomater växa och mogna häruppe. Endast ett ringa fåtal av indianerna bry sig emellertid om att odla jorden och sköta om en liten potatistäppa. Vid flera tillfällen ha indianerna av missionärerna erhållit sättpotatis. Så skedde t. ex. också förra året. Man planterar dem, men när det sedan kommer till rensningen och kupningen blir det dåligt med deras intresse. Jag tillrättvisade dem härför och en av de gamla consuln gjorde då ett litet tillbud till rensning. Det var emellertid redan långt ifrån det på sommaren så skörden blev dålig.

Som synes är indianens intresse för jordbruk i allmänhet ytter t minimalt. Det ser faktiskt ut som om han hellre svälter än arbetar med jorden. De leva ju mest av kött och fisk varför man kan gå skulle kunna känna sig böjd att tro, att de icke tyckte om grönsaker. De äro tvärtom mycket begivna därpå och tigga gärna av de vita, som pläga plantera litet för sitt eget behov.

Indianerna ha upptagit den kristna religionen. Såväl den katolska som den protestant. (anglikanska) kyrkan ha sina missioner här, som bedriva en omfattande verksamhet för deras andliga förbättring. För denna kyrkliga verksamhet anslår regeringen också särskilda bidrag. En del av de äldre stammarna inåt landet ha emellertid behållit sin gamla religion. Indianerna äro ganska gudfruktiga av sig. Man förättar sålunda både morgon och aftonbön och välsignar alltid maten innan under bön. Under sin böneförrättning ligger indianen alltid på knä i andäktig åkallan till Gud Fader. På söndagarna hållas 2 predikningar, varvid seden är att alla vid lägret befintliga personer måste närvara. En av de äldre läser ett stycke ur bibeln och förrättar långa böner. Ett flertal sånger sjungas. I regel äro de goda sångare och ganska musikaliska. På sabbaten utföres inget arbete, inga färder företagas, intet djur dödas eller något skott avlossas.

Forts. å sid. 5.